

GEBROKEN ROOD

MATTHIAS ROGGEN

GEBROKEN ROOD

© 2025 by Matthias Roggen en vzw de Scriptomanen
www.scriptomanen.org
contact: info@inter-actief.be

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door Bookmundo.

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

*

De hele dag heb ik afgewacht. Ik zit op het terras. Beschut voor de regen, maar niet voor de wind; die raast door mijn haren en speelt een treurig lied in mijn oren.

De wind is een vitaal onderdeel van het onweer dat zich ontrolt in de gesluisde hemel: wolken die openbreken en leegbloeden. Het vocht raakt de grond en verdampt. De wind komt door spleten en kieren naar binnen en doet het huis huilen. De bliksem zet voor even alles in een hels wit licht.

Al sinds deze ochtend heeft het onweer in de lucht gehangen. Die donkere, bijna zwarte wolken, uiting gevend aan een permanente dreiging. Geen zuchtje wind was er te bespeuren. De wolken konden niet meer uit het dal ontsnappen. Het onweer dat ze in zich meedroegen, zou het land overweldigen om het vervolgens onder te dompelen in een koud vocht. Zoveel was duidelijk.

Ik heb er de hele dag op gewacht. Starend naar de lucht. Op zoek naar regendruppels. De eerste druppels van een onweer zijn altijd zacht. Voorzichtig kondigen ze het aankomende geweld, het water en de elektriciteit aan. Als ze voor het eerst mijn huid raken, merk ik ze amper op. Heb ik wel echt gevoeld wat ik denk te voelen? Pas als de druppels in aantal toenemen en ze steeds groter worden, volgt de zekerheid.

In de donkerste, verste uithoek van het terras staat de hoge Aleppoden te deinen op de tonen van de wind en aan fotosynthese te doen met het licht van bliksems.

Als ik voor me uitkijk, denk ik de contouren te kunnen ontwaren van de bomen beneden in de vallei met

daarachter de heuvels, maar ze kunnen eender wat zijn. Het zijn slechts schaduwen en niets meer. Schaduwen bieden nooit zekerheid.

Als ik naar beneden kijk, zie ik mijn vuile tenen in de versleten slippers. Het zwart dat zich onder mijn teennagels heeft opgestapeld, vormt een lijn en markeert zo de grens die het einde van mezelf aangeeft en het begin van de wereld. Mijn vieze nagels die dringend geknipt moeten worden. Maar waarom eigenlijk? Ik heb sinds mijn komst hier niet meer de behoefte gehad om me anders voor te doen dan als wie ik ben. Een vies vuil mannetje.

In de verte hoor ik het gejack van een hond, of, misschien, een wolf.

Het is de regen die er me doet aan denken, aan jouw vocht. De dikke vochtige druppels die hevig tegen de ramen slaan. De wind, die in plotse stoten opkomt, kletst een hele stroom aan tranen uit de hemel in mijn gezicht.

Altijd moet er vocht zijn. Vocht om leven te creëren. Of gewoon, omdat het spelletjes zijn. Lachjes en kietjes en stotende beweginkjes. Alles wat nodig is om tot een hoogtepunt te komen en alles uit te storten. Het vocht, altijd het vocht.

Hoeveel jaar geleden is het? Zes? Zeven? Acht? Acht. Het is acht jaar geleden dat ik je voor het laatst heb gezien. Haastig, want aan mijn vertrek is niets rustigs geweest. Je hebt me achtergelaten en bent Jaco, de man van jouw leven, gevolgd. Daarmee leek alles gezegd. Tot je een week geleden terug opdook. Blijkbaar was toch nog niet alles gezegd.

Acht jaar heb ik je gemist. Jou en jouw vocht. Sinds gisteren kan het gemis opnieuw beginnen: opnieuw ben je vertrokken, haastig. Aan een vertrek lijkt nooit

eens iets rustigs te zijn.

Deze ochtend was je hier nog. Ons weerzien. De lange jaren zijn overbrugd. De tussentijd. Alsof het pas gisteren was dat we deden wat we deden.

Mocht ik het kunnen, dan zou ik, om te voorkomen dat de dag van morgen ooit aanbreekt, deze nacht uitrekken. Tot hij kapot springt als een elastiek. Ooit. Wat een vreselijk woord. Was ooit maar nooit. Nooit ooit.

Maar ooit wil zeggen dat het moment zal komen. Zoals ik ook weet dat deze ochtend een aanvang zal nemen. Al doe ik deze nacht geen oog dicht, al lijken de uren nog zo lang, ooit zal morgen er zijn en zal ik ontwakken. Zelfs als ik deze nacht niet meer wakker word en sterf, dan nog zal de ochtend ooit aanbreken. Vreselijk.

Je merkt het waarschijnlijk al. Nu je weg bent, komen de woorden pas. Ik zou je nu alles kunnen vertellen. Veel te laat. Een hele week heb ik de tijd gehad, en al heb ik echt welgemeende pogingen ondernomen om tot jou door te dringen of om jou hetzelfde te laten doen bij mij, het heeft niet mogen baten. We zijn aan de oppervlakte gebleven. Maar zo was het vroeger toch ook al?

Ja, nu pas kan ik je alles zeggen. Ik kan het hebben over die ene nacht. Over de wind die hier 's zomers doorheen alles waait. Die net niet alles wegmaait. Die er toch niet in slaagt om mijn kop leeg te maken.

Ondertussen is de avond een echte nacht geworden.

Broeierige warmte blijft van overal komen: van tussen de tegels op het terras, de klinkers voor de garage, de stenen van het huis, uit het bos. Uit het hoopje as naast mijn stoel. Uit mezelf. Toch loopt er een rilling over mijn rug.

De verroeste tuinstoel die ik uit België naar hier heb

gesleurd, steekt in mijn zij. Ik snak naar een sigaret of een goed pijpje, maar het regent en stormt nu al uren. Mijn boom is onbereikbaar.

Ik ga het liefst onder de den staan of zitten om te roken. Er is een plek waar geen gras meer groeit. Ik heb er de aarde verschroeid, het land onvruchtbaar gemaakt door mijn as uit te spreiden.

Als er ooit een bosbrand uitbreekt, zal het hier beginnen. Ik weet zeker dat de teer uit mijn pijp zal leiden tot een woud van as. Mijn hoogsteigen bosbrand.

Ik haal het doosje lucifers uit de zak van mijn hemd. Langs de zijkant van het doosje strijk ik de ontvlambare kop over het strijksvlak. Zwavel en fosfor komen tot leven, een vlam ontstaat.

De door de wind heen en weer wiegende vlam breng ik voorzichtig naar de met verse tabak aangelengde pijp. Met mijn ene hand vorm ik een beschermende kuip rond het vuur. Bang om de vlam te verliezen aan de wind, tot die aan de tabak begint te vreten. De shag wordt rook en trekt tot diep in mijn longen.

Zet ik de kanker nu in werking? Zo'n dingen vraag ik me af, trekkend aan mijn pijp. Een pijp roken is iets voor oude mannen en met uitsterven bedreigd. Dat zei je me toch, Lise.

In de verte weerklinkt opnieuw het gejang van wat waarschijnlijk een hond, misschien een wolf is. Hoog en schril gehuil naar een maan die verstopt zit achter dikke wolken. Jankend naar boven. Naar alles wat onbereikbaar is.

*

Soms, in de tijd ervoor, voor we vrijden, had ik het wel eens geopperd: 'Ach, mocht het kunnen. Gewoon één keer maar.'

Meestal stamelde ik deze woorden vlak voor, tijdens en na het onaneren. Een spel dat ik te dikwijls had gespeeld en waar ik een kromme worm aan overhield. Ook toen had ik er last van. Die ene keer.

Ik wou zo graag een keer met je vrijen. Ik dacht dat het kon. Dat we achteraf gewoon verder konden met onze levens. Zonder enige scrupules. Doen alsof er helemaal niets was gebeurd. Gewoon onszelf, en dan vooral mijzelf, ontdoen van dat jeukende, brandende gevoel. Misschien af en toe eens terugdenken aan die ene keer. Maar alles zou anders evolueren dan ik het me had voorgenomen.

‘Ben je zeker dat je het wilt?’ vroeg je. Je aarzelde nog, was niet zeker of jij het wel volledig wilde.

‘Ja, dit is alles wat ik wil.’

Ik had de kleren van je lijf gescheurd. Ik omklemde jouw borsten met mijn klauwen. Ik had je gevangen. Lise, ik had je, eindelijk.

‘Ook als je weet dat ik je misschien nooit meer zal willen zien?’

‘Zo zal het niet lopen. Geloof me maar.’

Je zweeg en keek van mij weg door het raam naar een andere wereld. Een wereld die niet wist wat wij hier deden. Een wereld die veilig opgeborgen zat achter muren. Daarbuiten raasde alles verder, alsof het een gewone dag was zoals er zovele waren. Alleen wij wisten beter.

Ik nam je bij je naakte romp en sleurde je mee. Nu lag ik op mijn rug en zat jij boven op mij.

Je begon te hijgen. Toen al. De lucht in je longen en het bloed in je aderen raasde naar waar het zijn moest.

‘O ja,’ bracht je uit. Terwijl je al gestopt was met nadenken.

In dat korte moment, waarin nog niets was gebeurd, maar alles op het punt stond te gebeuren, was ik op-

gewonden. Niet ervoor en niet erna. Alleen tijdens. Te midden van de stilte van het wachten, het naderen.

Dan liet je je zakken. Ik verdween in jou. Volledig. Mijn opwindings verdween. Ik kon enkel nog maar handelingen waarnemen, als een buitenstaander die tegelijkertijd diep binnen in jou zat.

Ik was me zo pijnlijk bewust van mijn plaats in de kamer, waarvan een muur, bij wijze van accent, okerrood was geschilderd. Ik zag niet langer meer de kamer, maar jouw schaamlippen die zich voor mij openden, mij opslokten en verslonden. Daarbinnen was alles rood. Vanaf dat moment was okerrood de kleur van pijn. Ik kwam in een andere wereld terecht. Rood was ook de kleur van mijn eikel. Er ontstond een druk die alles vacuüm trok. Ik kreeg geen lucht meer, maar dit was alles wat ik ooit had gewild. Dus liet ik je begaan, beet op mijn lip, proefde bloed.

Je kreunde zachtjes. Je mond hield je halfopen. Je ogen waren gesloten. Gelukkig maar. Zag je de pijn op mijn gezicht, dan stopte je misschien.

Je verloor je op en neer deinend in mijn schoot.

Pas toen ik kwam en het vocht zich verspreidde, werd je rustiger.

Er werd niks gezegd. Het hijgen hield abrupt op. De bewegingen vielen stil.

Je ging op de rand van het bed zitten en begon je aan te kleden.

Ik kon een stuk van de streep van je kont zien.

Je probeerde om je bh te sluiten, maar kon de sluitingen op je rug niet vinden. Toen ik je wou helpen en me steunend op een arm naar je toe wroeg, verstijfde je en sloeg je me kordaat op de vingers terwijl ik je rug aanraakte.

‘Kleed je nu aan. Straks is Jaco hier.’

Het gebroken rood in jouw stem was me niet ontgaan.

De dag waarop ik mijn ene keer had gekregen, was de droom uitgekomen en lelijk geworden.

Als ik terugdenk aan het vrijen toen en aan hetgeen er nu is gebeurd, dan wordt het me bijna te veel. Ik dreig uit mekaar te vallen, of toch op zijn minst in te storten. Al zijn die twee aan mekaar verwant, ze zijn niet hetzelfde. Ondraaglijkheid ontsiert nu mijn dagen.

Je bent hier geweest. Ik kan het nog steeds niet goed vatten. Vijf dagen geleden ben je aangekomen. Deze ochtend ben je weer vertrokken.

Ik dacht dat ik je misschien niet meteen zou herkennen, maar je gezicht leek nog niet zoveel veranderd. Wel was je iets dikker geworden, niet te veel. Nog net genoeg om even mooi als vroeger te blijven.

Sommige meisjes worden nooit echt oud. En als ze dan toch verouderen, is het zonder enige drastische verandering die hen onherkenbaar maakt.

Je bent ouder geworden zonder rimpels te krijgen, maar met veel te veel krassen op je ziel. Vandaag heb ik er nog een kras bij gekerfd. Een hele diepe. Een die dieper snijdt dan alle andere samen. Een die nooit meer zal genezen. Een die je voor altijd met je zal moeten meedragen. Ik heb er nu al spijt van.

Aan het begin van de week ben ik nog alleen. Al zal dat niet lang meer duren.

Ik lig nog in bed. Mijn bed, dat normaal gezien kilometers ver van jou verwijderd is, maar je nadert het. Steeds dichterbij en dichterbij kom je. Hoe langer je het gaspedaal induwt, hoe sneller je naar mij toe komt. Waar zit je op dit moment al ergens? Moet je nog ver? Zacht zonlicht valt door het raam naar binnen. Door de rafels van het versleten gordijn valt het warme

licht op mijn buik en aangezicht.

Lijkt het of ik rustig de slaap uit mijn ogen wrijf? Terwijl er binnenin altijd maar die onrust is. Het kijken naar vogels en denken dat ik niet wil zijn zoals zij. Het hart dat veel te snel slaat. Altijd maar zeggen: 'had ik maar' of 'deed ik maar.' Nooit eens: 'ik heb' of 'ik doe.' Dat onrustige gekwetter. Ik wil altijd op een andere plek zijn.

Mijn vleugels uitslaan, maar het niet durven. Behalve dan die ene keer, in een opwelling, toen ik een huis kocht in de Provence om er op een stoel in de zon te gaan zitten en opnieuw te leren huilen.

Het brood is hard en de koffie lauw. De halfleeg gegeten pot confituur trekt vliegen aan. Ik jaag ze weg met mijn mes. Eentje blijft mak zitten op de rand van de pot en laat zich zomaar slachten. Met het mes tref ik haar vlak onder de kop. Ik had nochtans verwacht dat ze op tijd weg zou vliegen. Dat mijn mes geen schijn van kans zou hebben. Maar ik begrijp de vlieg. Ik benijd het insect zijn zoete dood.

Het vliegenlijkje katapulteer ik weg. Ergens in mijn stoffige keuken mag het vergaan.

Mijn gsm ligt te rinkelen. Ik ben al vergeten dat ik er zo een heb, tussen de borden met aangekoekte etensresten en de geut lauwe koffie die ik heb weggegoten. In de vettige glazen zie ik mijn vervormde weerspiegeling.

Nieuwe oproep. Lise. Je belt me. Even denk ik niet op te nemen. Gewoon laten bellen. Dan stopt het wel vanzelf. Maar het houdt niet op. De beltoon weergalmt in mijn hoofd. Ik moet opnemen.

'Anton.' Ik hoor de stem die ik acht jaar lang niet meer heb gehoord. En het voelt fijn aan, als een warm bad waar ik me traag in laat glijden. Dan komt de angst